

lobu z toho důvodu, že podle jejich zjištění nebyla tvrzená podmínka ujednána. Ale v tomto případě netřeba se vůbec obíratí otázkou, zda tu dopadá předpis § 18 zák. o ochr. náj. (ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n., za jehož platnosti byla smlouva uzavřena) a jaké jsou jeho předpoklady, neboť žalobě nelze vyhověti již podle toho, co žalobkyně sama tvrdí v žalobě. Uvádí totiž, že koupený nábytek později dále prodala vetešníkově. Následkem toho se ani nenabízí a podle stavu věci ani nabízetí nemůže, že navzájem vrátí koupený nábytek žalované. Smlouva o koupi nábytku jako podmínce postoupení bytu, jest podle § 18 zák. o ochr. náj. zapovězena, podle § 28 téhož zákona trestna a podle § 879 obč. zák. nicotna. Jako taková nemá právních účinků, takže každá strana může žádati zpět, co na základě nicotné smlouvy plnila, může žádati obnovu dřívějšího stavu, ale jen tak, by podle zásad §§ 877, 921, 1431, 1435, 1437 a 1447 obč. zák. jedna strana neměla prospěchu ze škody druhé strany. Musí tedy prodávající nábytku vrátiti kupní cenu s úroky, ale naproti tomu musí kupující vrátiti nábytek a dáti případně i náhradu za opotřebení. Jde tu o vzájemné restituce, o nichž nejvyšší soud již opětovaně pojednal (srv. na př. rozh. čís. 7429 a 7464 sb. n. s.). Žádá-li tedy žalobkyně vrácení kupní ceny, musí vrátiti nábytek a ona tak nemůže učiniti, protože nábytek prodala a takto se sama zbavila možnosti, by předešlý stav obnovila, nemůže žádati plnění se strany druhé. Tato zásada jest vyslovena v § 1052 obč. zák. a platí všeobecně o všech vzájemných plněních.

### Čís. 8325.

**Předpis § 6 zákona o splátkových obchodech ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák. platí bez rozdílu, zda jde o povolení neb výkon exekuce podle exekučního titulu tuzemského či cizozemského.**

(Rozh. ze dne 22. září 1928, R I 671/28.)

Soud první stolice zamítl návrh dlužníka na zastavení exekuce. Důvody: Povinný navrhl zastavení exekuce, protože jde o splátkový obchod podle zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák., podle § 6 tohoto zákona byl okresní soud ve Vídni—Neubau nepřislušný a proto, že povolení exekuce odporuje ustanovení §§ 80 a 82 ex. ř. Správné jest, že se vztahuje k projednávanému případu ustanovení § 6 zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák., protože povinný jako kupitel má své bydliště v obvodu platnosti tohoto zákona a § 37 obč. zák. má platnost jen tehdy, když byl obchod uzavřen v cizině. Ale podle nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z a n. neplatí § 80 čís. 1 a 4 ex. ř. o exekučních titulech jmenovaných v § 1 ex. ř. zřízených v Rakousích a mohou rakouské soudy exekuci samy povolit a dožádati za výkon přímo soud povolaný k výkonu. Rekursní soud exekuci zastavil. Důvody: Očividně jde mezi stranami o splátkový

obchod. Na splátkový obchod jest použití zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák., který v § 6 zní, že sudiště smlouvy pro splátkové obchody neplatí, když kupitel má v tuzemsku své bydliště, a že k nepřislušnosti soudu jest přihlížeti z úřadu až do exekučního prodeje. Prvý soud návrh zamítl, ježto ustanovení § 80 čís. 1 a 4 ex. ř. neplatí pro rozsudky vydané v Rakousku. (Vládní nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n.). Rekursní soud spatřuje však v návrhu důvod zastavení svého druhu ve smyslu § 39 čís. 1 ex. ř., neboť exekucí by bylo umožněno obcházení splátkového zákona. Kdyby se rekursní soud postavil na stanovisko prvního soudu, vedlo by to k důsledkům, že cizinec by byl lépe chráněn než tuzemec, nebo cizinec by mohl splátkový obchod v cizozemsku zažalovati, rozsudek vymoci a na základě tohoto rozsudku by se musela v tuzemsku vykonati exekuce, kterou by tuzemec nikdy vésti nemohl. Tento názor se přičí ustanovení § 33 obč. zák. a proto jest stanovisko stěžovatele správné a bylo stížnosti vyhověti. (Glaser-Unger, rozhodnutí čís. 2910).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D ů v o d y:

Dovolací kurs má pravdu v tom, že tu § 39 čís. 1 ex. ř. pro nedostatek jeho předpokladů nelze použiti. Avšak nejde tu ani, jak míní dovolací kurs, o použití § 79 a násl. ex. ř. a nař. ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. Jde tu jen o použití předpisu § 6 zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák. o splátkových obchodech. Ten zůstal i exekučním řádem i oním nařízením nedotčen. Ukládá soudům, by k příslušnosti jím upravené hleděly z úřední povinnosti až do výkonu exekučního prodeje, a platí bez výhrady, necht' jde o povolení nebo výkon exekuce podle zdejších exekučních titulů neb exekuce podle exekučních titulů cizích, u nichž jinak jest šetřiti při povolení neb výkonu exekuce předpisů § 79 a násl. ex. ř. a zmíněného již nařízení. Nemá proto dobrovolné podrobení se žalovaného, jenž má bydliště v obvodu platnosti splátkového zákona, pod smluvený soud podle § 6 spl. zák. před zdejšími soudy závazné moci, nebyla-li nepřislušnost smluveného soudu odstraněna tím, že se žalovaný, ač soudcem poučen, dal do projednávání. Že povinný tak učinil, netvrdí ani vymáhající věřitel. Každý jiný způsob odstranění nepřislušnosti smluveného soudu zákon podle svého znění vylučuje (srov. slova »jen tím«), neodstraňuje ji tudíž ani ujednání, jímž se žalovaný podrobil cizímu — tu rakouskému — právu. Přičí se proto výkon exekuce, jež byla povolena podle exekučního titulu vydaného soudem podle § 6 splátk. zák. nepřislušným, předpisu tohoto zákona a právem jež tudíž rekursní soud odepřel.

#### Čís. 8326.

**Zemře-li dlužník po vzniku exekučního titulu, ale dříve, než byla povolena exekuce, může vymáhající věřitel, aniž by vyčkával dědickou**